

KRISTUSE ÕPETUSED

Piiblis olevad Kristuse õpetused on kaua aega olnud inimkonnale jumaliku mõju ja motivatsiooni allikaks. Veel üks pühakirja köide – “Mormoni Raamat: teine testament Jeesusest Kristusest”, sisaldab täiendavaid Päästja õpetusi. Need pühakirjad toovad endaga kaasa kestva rahu ja õnne, andes teie ellu juma juhatust.

Et saada endale tasuta “Mormoni Raamat: teine testament Jeesusest Kristusest”, külastage allpool toodud veebilehekülge:

VIIMSE AJA PÜHADE
JEESUSE KRISTUSE
KIRIK

www.mormon.org

PROHVET JOSEPH SMITHI TUNNISTUS

Viimse Aja Pühade Jeesuse
Kristuse Kirik



Joseph Smith – Jumala prohvet

Kui Joseph Smith oli 14-aastane, tahtis ta teada saada, millise kirikuga liituda. Ta küsis seda siiras palves Jumalalt. Vastuseks sellele palvele ilmusid Josephile Jumal Isa ja Tema Poeg Jeesus Kristus, ja nad ütlesid talle, et õiget Jeesuse Kristuse Kirikut pole maa peal ning et nad on valinud Josephi seda taastama.

Sellest päevast alates töötas Joseph Jumala teenistuses, et rajada Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik ja ehitada üles Jumala kuningriiki maa peal viimsetel aegadel. Kiriku ustavad liikmed tunnistavad, et Jeesus Kristus on maailma Päästja ja Lunastaja. Tänapäeval juhib Jeesus oma Kirikut ilmutuse kaudu, mida ta annab prohvetele maa peal. Joseph Smith oli selline prohvet. Kuigi Joseph saatis oma elu



Kaaludes, millise kirikuga liituda, pöördus Joseph juhatare saamiseks Piibli poole. Ta luges sealt – palu tarkust Jumalalt.

jooksul korda palju asju, oli neist tähtsaim tema pühendumus olla Jeesuse Kristuse jänger ja tunnistaja. Prohvet Joseph Smith ja Sidney Rigdon ütlesid, et pärast paljusid tunnistusi, mis Päästjast on antud, annavad nad oma tunnistuse, kõikidest kõige viimase, et Ta elab! (Vaata ÕL 76:22)

Need, kes prohveti tunnistuse vastu võtavad, saavad Püha Vaimu väel teada tõde sellest tööst, mida ta tegema kutsuti. Samuti võivad nad tunda rahu ja õnne, mis tulevad Päästja Jeesuse Kristuse kaudu, keda Joseph kummardas ja teenis.

Milline kirik on õige?

Joseph Smith sündis 1805. aastal Sharonis Vermonti osariigis USAs. Ajal, mil see jutustus alguse saab, oli ta 14 aastat vana, elas koos oma perega New Yorgi osariigis ja kaalus tõsiselt, millise kirikuga liituda. Järgnev Josephi kogemus on kirja pandud tema enda sõnadega.

See üliärev aeg pani mind tõsiselt mõtlema ja ma olin suures kimbatuses... Ma küsisin endalt sageli: “Mida ma pean tegema? Millised neist kõikidest usulahkudest on õiged; või on nad kõik eksiteel? Kui mõni neist on õige, siis milline see on ja kuidas mina seda teada saaksin?”

Vaeveldes sellises äärmiselt raskes olukorras, mille põhjustasid nende erinevate usulahkude omavahelised vaidlused, lugesin ma ühel päeval Jakoobuse kirja esimese peatüki viiendat salmi, mis ütleb: “Aga kui kellelgi teist on puudu tarkusest, see palugu Jumalalt, kes kõigile annab heldelt ega tee etteheiteid, ja siis antakse temale.”

lial ei ole ükski pühakirjakoht tunginud inimsüdamesse suurema jõuga, kui tookord see. See näis võimsa jõuna valguvat mu südame igasse soppi. Ma mõtlesin sellest

ikka ja jälle, teades, et kui keegi vajab tarkust Jumalalt, siis olen see mina, sest ma ei teadnud, mida teha; ning et kuni ma ei saa rohkem tarkust, kui mul siis oli, ei saa ma iialgi seda teadma; sest eri usulahkude õpetajad mõistsid samu pühakirjakohti niivõrd erinevalt, et see hävitas kogu mu lootuse saada vastust oma küsimusele Piibli abil.

Ajapikku jõudsin järeldusele, et ma pidin kas jäämaga pimedusse ja segadusse või siis tegema nii, nagu Jakoobus juhatas – küsima Jumalalt. Ma jõudsin lõpuks kindlale otsusele paluda Jumalalt, järeldades, et kui ta annab tarkust nendele, kellel on sellest puudu, ja annab heldelt ega tee etteheiteid, siis ma söändaksin üritada.

Joseph Smithi esimene nägemus

Vastavalt oma otsusele küsida Jumalalt, siirdusin ma metsa üksindusse üritama. Tegin seda ühe ilusa selge päeva hommikul 1820. aasta varakevadel. Üritasin teha midagi sellist esimest korda elus, sest



hoolimata sellest, et minu hinges valitses pidev segadus, polnud ma veel ealeski proovinud palvetada valju häälega.

Olles saabunud oma mõttes juba varem valmis valitud kohale ja vaadanud enda ümber ning näinud, et olin üks, põlvitasin ja hakkasin väljendama Jumalale oma südamesoove. Peaaegu koheselt olin ma

*Üks
nendest...osutas
teisele ja ütles:
"See on minu
armas Poeg.
Kuula Teda!"*

haaratud mingist jõust, mis mind üleni vallutas ja millel oli minu üle selline hämmastav võim, mis sidus mu keelepaelad, nii et ma ei suutnud rääkida. Pilkane pimedus kogunes minu ümber ja viivuks

näis mulle, nagu oleksin ma mõistetud äkilisse hävingusse.

Kuid olles koondanud kogu oma jõu, et hüüda appi Jumalat, et ta päästaks mind selle vaenlase käest, kes mind oma võimusesse oli haaranud, ning just sel hetkel, mil olin kaotamas lootust ja valmis loovutama ennast hävingule – ja mitte kujuteldavale hukkumisele, vaid jäämisele mingi tõelise, nähtamatust maailmast pärit olendi võimusesse, kellel oli nii imetusväärne võim, millist ma polnud kunagi varem tundnud ühegi olendi puhul – just sel suurel hädamomendil nägin otse oma pea kohal valgusesammast, mis oli eredam päikesevalgusest ja laskus tasapisi, kuni langes minu peale.

Vaevast oli see ilmunud, kui ma tundsin end vabastatuna mind ahelais hoidnud vaenlase käest. Valguse levides nägin ma enda kohal õhus seismas kahte Isikut, kelle sära ja hiilgust on võimatu kirjeldada. Üks nendest pöördus minu poole, kutsudes



mind nimepidi, ja osutas teisele ning ütles: "See on minu armas Poeg. Kuula Teda!"

Olin tulnud Issandalt küsima, missugune neist kõikidest usulahkudest on õige, et ma võiksin teada, millisega liituda. Kui toibusin sedavõrd, et suutsin rääkida, küsisingi Isikutelt, kes seisid minu kohal valguses, et milline kõigist neist usulahkudest on õige (sest tolle ajani polnud mulle kordagi pähe tulnud, et kõik võivad olla eksiteel) ning millisega ma peaksin liituma.

Mulle vastati, et ma ei liituks mitte ühegagi nendest, sest nad kõik on eksiteel;

ja Isik, kes minuga rääkis, ütles, et kõik nende usutunnistused on tema silmis jäledad, et kõik need usklikud on rikutud, et "nad austavad mind oma huultega, aga nende süda on minust kaugel, nad õpetavad õpetusi, mis on inimeste käskimised, neil on jumalakartuse nägu, aga nad salgavad tema väge."

Ta keelas mul veelkord ühegagi neist liituda ja rääkis mulle palju muid asju, millest ma siinkohal ei saa kirjutada. Kui ma jälle toibusin, leidsin end selili lamades üles taevasse vaatamast. Kui valgus oli lahkunud, olin ma algul täiesti jõuetu; kuid ennast mõnevõrra kogununa läksin varsti koju.

Tagakiusamine

Joseph kuuletus Jumalale ning ei liitunud ühegi olemasoleva kirikuga. Kui ta rääkis inimestele, mida oli näinud ja kuulnud, said talle osaks vastuseis ja tagakiusamine.

Varsti avastasin...et kui ma räägin sellest loost, tekitab see usklike hulgas minu suhtes suuri eelarvamusi ja toob mulle kaasa laialdast tagakiusamist, mis üha kasvas. Kuigi olin vaid tundmatu 14–15-aastane poiss ning minu eluolud sellised, mis tegid minust maailmas täiesti tähtsusetu poisikese, panid kõrgetel positsioonidel olevad isikud mind piisavalt tähele, et pöörata avalikku arvamust minu vastu ja ässitada rahvast üles mind õelalt taga kiusama; ja see sai üleüldiseks kõikide usulahkude seas – kõik ühinesid selles, et mind taga kiusata.

See pani mind nii siis kui ka sageli hiljem sügavalt mõtlema, kuivõrd veider on, et tundmatu, pisut üle 14 aasta vanune poisike, pealegi selline, kes oli sunnitud palehigis oma igapäevast leiba teenima, osutus piisavalt tähtsaks isikuks, et tõmmata

endale tolle aja populaarseimate usulahkude juhtide tähelepanu, ja seda sellisel moel, et see tõi neisse õelaima tagakiusamise ja teotamise vaimu. Kuid veider või mitte, aga nõnda see oli, ja see oli mulle sageli suureks kurvastuseks.

Sellest hoolimata oli siiski tõsi, et olin näinud nägemust. Pärast seda olen ma mõelnud, et tundsin paljuski sama, mida apostel Paulus, kui ta end kuningas Agrippase ees kaitses ja jutustas oma nägemusest, milles ta oli näinud valgust ja kuulnud häält; aga siiski uskusid teda vaid üksikud. Ühed sõimasid teda valetajaks, teised ütlesid, et ta on hull. Teda pilgati ja teotati, aga ometi ei muutnud see tõsiasja: ta oli näinud nägemust ja ta teadis seda; ja ka kogu maailma tagakiusamine ei oleks suutnud seda teiseks muuta; ja isegi kui nad oleksid ta selle pärast tapnud, oleks ta ikkagi teadnud kuni viimse hingetõmbeni, et ta on näinud valgust ja kuulnud häält temale rääkimas, ja kogu maailm ei oleks saanud teda sundida uskuma või mõtlema teisiti.

Samuti oli minuga. Ma olin tõepoolest näinud valgust ja keset seda kahte Isikut, ja nad tõesti kõnelesid minuga. Ja kuigi mind vihati ja kiusati taga, kuna ma ütlesin, et olin näinud nägemust, oli see siiski tõsi. Ja kui mind taga kiusati ja teotati ning räägiti minust valetades kõikisugust kurja, kuna ma nii ütlesin, pani see mind südames endalt küsima: “Miks mind tõe rääkimise pärast taga kiusatakse?” Ma olen tõepoolest näinud nägemust ja kes olen mina, et võiksin vastu seista Jumalale? Või miks tahab maailm panna mind eitama seda, mida ma olen tegelikult näinud? Sest ma ju nägin nägemust, ma teadsin seda ja

teadsin ka, et Jumal teab seda ning ma ei saanud ega julgenudki seda eitada. Teadsin vähemalt, et seda tehes astuksin ma Jumala vastu ja saaksin hukka mõistetud.

Ma olin nüüd saanud meelerahu, et mis puutub usulahkudesse, siis minu kohustus pole liituda ühegagi neist, vaid ma pean jätkama nii nagu ma olen, kuni saan edasisi juhtnööre. Ma olin leidnud, et Jakoobuse tunnistus on tõene – et see, kellel on puudu tarkusest, võib küsida seda Jumalalt, ja talle antakse, ilma et tehtaks etteheiteid.

Ma jätkasin oma igapäevast elu kuni 21. septembrini 1823, kannatades kogu aeg ägeda tagakiusamise all, mis sai mulle osaks igasuguste inimeste, nii usklike kui ka uskmata poolt, kuna kinnitasin ikka edasi, et olin näinud nägemust.

Ajavahemikul minu nägemusest kuni aastani 1823 – kui mind oli keelatud liituda ühegi tolle aja usulahuga ja ma olin üsna tundlikus eas ning tagakiusatud inimeste poolt, kes oleksid pidanud olema mu sõbrad ning kohtlema mind heatahtlikult, ja kui nad arvasid mind eksiteel olevat, oleksid pidanud kohasel ja armastaval viisil üritama mind tagasi pöörata – olin ma aldis kõikisugustele kiusatustele ning liikudes igasugustes seltskondades tegin sageli rumalaid vigu, näidates välja nooruse mõtlematust ja inimloomuse nõrkust; millised eksimused, pean kahjuks ütlema, viisid mind paljudesse kiusatustesse, mis olid Jumala silmis üleastumised. Kuigi ma selle üles tunnistan,

*Sest ma ju
nägin nägemust,
ma teadsin seda
ja teadsin ka,
et Jumal teab
seda ning ma
ei saanud ega
julgenudki
seda eitada.*

ei peaks keegi arvama, et ma olin süüdi üheski suures või tõsisis patus. Teha midagi sellist polnud kunagi mu loomuses.

Moroni külaskäik

Tagakiusamine jätkus, kuna Joseph keeldus eitamast seda, et ta oli näinud Jumalat.

21. septembril 1823, pärast voodisse minekut, palvetas Joseph, et saada teada oma seisust Issanda ees. Talle ilmus ingel Moroni.

Juba varem mainitud 21. septembri õhtul pärast voodisse minekut hakkasin palvetama ja paluma Kõikvõimsalt Jumalalt andestust kõikidele mu pattudele ja mõtlematutele tegudele, ja samuti palusin endale ilmutust, et võiksin teada oma kohta ja seisust tema ees, sest ma olin täiesti kindel taevaliku ilmutuse saamises, kuna olin juba varem sellise saanud.



Kolm aastat pärast Joseph Smithi esimest nägemust saatis Jumal ingli nimega Moroni teda juhutama, et taastada Jeesuse Kristuse evangeelium.

Niiviisi Jumalalt abi paludes nägin ma oma tuppa ilmuvat valgust. See muutus üha heledamaks, kuni tuba oli valgem kui keskpäeval. Ja kohe ilmus mu voodi kõrvale üks isik, kes seisis õhus, sest ta jalad ei puudutanud põrandat.

Ta kandis oivaliselt valget, avarat rüüd. See oli valgem, kui ükski maine asi, mida ma olin kunagi näinud; ka ei usu ma, et midagi maapealset saaks teha nii valgeks ja hiilgavaks. Ta käed ja käsivarred olid paljad kuni pisut ülespoole randmeid. Ka ta jalalabad ja sääred olid paljad kuni veidi ülespoole pahkluid. Samuti olid katmata tema pea ja kael. Ma märkasin, et ta ei kandnud muud riietust kui see rüü, mis oli niipalju avatud, et võisin näha tema rinda.

Mitte ainult tema rüü ei olnud kirjeldamatult valge, vaid kogu tema olemus oli ääretult kirgas, ja tema pale oli tõepoolest kui välgusähvatus. Terve tuba oli äärmiselt valge, kuid mitte nii ere kui tema vahetu ümbrus. Algul, kui ma teda vaatasin, lõin ma kartma, kuid mu hirm kadus kiirelt.

Ta kutsus mind nimepidi ning ütles mulle, et ta on Jumala lähedusest minule saadetud sõnumitooja ja et tema nimi on Moroni, et Jumalal on minu jaoks töö ja et minu nime hakatakse pidama nii heaks kui halvaks kõikide rahvuste, suguharude ja keelte seas, ehk siis minust hakatakse kõnelema nii head kui halba kõikide rahvaste seas.

Ta ütles, et maasse on peidetud kuldplaatidele kirjutatud raamat, mis jutustab selle mandri muistsetest asukatest ja sellest, kust nad pärit on. Veel ütles ta, et see raamat sisaldab igavesti kestvat evangeeliumit oma täiuses, sellisena nagu Päästja selle neile muistsetele asukatele andis.

Veel teatas ta, et plaatidega koos on peidetud kaks hõberaamidesse kinnitatud kivi ja et need kivid, kinnitatuna rinnakilbile, moodustavad niinimetatud Uurimi ja Tummimi; ja et muistsel ajal tegi nende kivide oma valduses pidamine ja kasutamine inimesest “nägija” ning et Jumal on need varuks pannud selle raamatu tõlkimise tarvis.

Pärast nende asjade rääkimist hakkas ta tsiteerima Vana Testamendi prohvetlikke kuulutusi. Kõigepealt tsiteeris ta osa Malakia kolmandast peatükist ja edasi sama prohvetliku kuulutuse lõppu, kuid ta tegi seda meie Piibli sõnastusest pisut erinevalt. Selle asemel, et lausuda üheksateistkümnendat salmi nii, nagu see on meie raamatutes, ütles ta seda nõnda:



Aastal 421 pKr mattis prohvet Moroni oma rahva pühad ülestähendused Kumoora künkale. Ilmudes seekord ülestõusnud olendina, rääkis ta Joseph Smithile iidsetest ülestähendustest, mis sisaldavad evangeeliumi täiust, nii nagu Päästja selle Ameerika mandri muistsetele asukatele andis. Need ülestähendused kannavad nime: Mormoni Raamat.

“Sest vaata, tuleb päev, põlev nagu ahi, ja kõik ülbed ja kõik, kes pattu teevad, põlevad nagu kõrred; sest need, kes tulevad, põletavad nad, ütleb Vägede Issand, ega jäta neile ei juurt ega oksa!”

Ja veel tsiteeris ta kahekümne kolmanda salmi nõnda: “Vaata, ma ilmutan teile preesterluse prohvet Eelija käe läbi enne, kui tuleb Issanda päev, suur ja kardetav!”

Ka järgmise salmi tsiteeris ta teistmoodi: “Ja ta istutab laste südamesse vanematele antud lubadused, ja laste südamed pöörduvad nende vanemate poole. Kui see ei oleks nõnda, saaks terve maa tema tulekul sootuks hävitatud.”

Lisaks nendele tsiteeris ta Jesaja üheteistkümnenda peatüki, öeldes, et see on varsti täitumas. Ta tsiteeris ka Apostlite tegude kolmandast peatükist salmid 22–23 just nii, nagu need on kirjas meie Uues Testamendis. Ta ütles, et see prohvet, kellest seal räägitakse, on Kristus, aga et see päev pole veel kätte jõudnud, mil need, kes ei kuula tema häält, kaotatakse tema rahva seast ära, kuid see tuleb varsti.

Ta tsiteeris veel kolmanda peatüki Joeli raamatust. Ta ütles, et ka see ettekuulutus pole veel täitunud, kuid täitub varsti. Edasi ütles ta, et paganate täius jõuab varsti kätte. Ta tsiteeris veel paljusid teisi pühakirjakohti ja selgitas paljusid asju, mida kõike ei või siinkohal mainida.

Veel ütles ta mulle, et kui ma saan need plaadid, millest ta rääkis (sest aeg, mil ma pidin need saama, polnud veel kätte jõudnud), ei tohi ma neid ja samuti rinnakilpi koos Uurimi ja Tummimiga, näidata mitte kellelegi, peale nende, kellele mul neid näidata kästakse, ning kui ma seda teen, siis mind hävitatakse. Kui ta

mulle plaatidest rääkis, avati mu vaimusilmad nii, et võisin näha kohta, kuhu plaadid olid talletatud, ning seda niivõrd selgelt ja täpselt, et ma tundsin selle hiljem külastades ära.

Mu vaimusilmad avati nii, et võisin näha kohta, kuhu plaadid olid talletatud.

Pärast seda, kui ta oli mulle nendest asjadest rääkinud, nägin, et valgus hakkas taas järjest rohkem kogunema minule kõnelenud isiku ümber, kuni tuba jäi taas pimedaks, välja arvatud tema vahetu ümbrus; ja korraga ma nägin, nagu

oleks otse taevasse avanenud koridor ja ta tõusis üles, kuni kadus minu silmist täiesti ning tuba jäi sama pimedaks, nagu see oli enne selle taevase valguse ilmumist.

Ma lamasin, mõeldes selle nähtuse ainulaadsusest ja imestades suuresti selle üle, mida see ebaharilik sõnumitooja mulle oli rääkinud, kui keset oma mõtiskelu avastasin äkki, et mu tuba hakkas taas valgenema ja korraga oli seesama taevane sõnumitooja taas mu voodi kõrval.

Ta hakkas kõnelema ja rääkis jälle samu asju, mida oli rääkinud oma esimese külastuse ajal, ilma vähimagi muudatuseta. Pärast seda teatas ta mulle suurtest nuhtlustest, mis maa peale tulevad ja mis toovad endaga kaasa suurt hävingut nälja, mõõga ja katku läbi, ja et need rängad nuhtlused tulevad maa peale selles põlvkonnas. Pärast nende asjade rääkimist tõusis ta taas üles, nagu varemgi.

Selleks ajaks olid mu muljed niivõrd tugevad, et uni oli kadunud ja ma lamasin, olles täiesti hämmeldunud selle üle, mida ma olin nii näinud kui kuulnud. Suur oli

aga mu üllatus, kui märkasin seda sama sõnumitoojat taas enda voodi kõrval seismas ja kuulsin teda mulle kordamas või üle rääkimas kõike seda, mida ta oli rääkinud ennegi; ning ta lisas hoiatuse, öeldes mulle, et Saatan võib üritada (kasutades ära minu isa perekonna vaesust) viia mind kiusatusse võtta need plaadid rikastumise eesmärgil. Ta keelas mul seda teha, öeldes, et mul ei tohi nende plaatide saamiseks olla muud ajendit kui Jumala austamine ja mul ei tohi olla ühtki teist eesmärki peale tema kuningriigi ehitamise, vastasel juhul ma neid ei saa.



Kumoori künkas asub umbes viie kilomeetri kaugusel kagus Smithide talust Palmyras New Yorgi osariigis USAs. Josephi ajal oli selle põhjapoolne külg kaetud rohuga, lõunapoolne aga üksikute puude ning metsaga. Plaadid olid peidetud läänepoolsele küljele, mitte kaugele tipust. Foto: august 1907

Pärast seda kolmandat külastust tõusis ta jälle taevasse, nagu ennegi, ja ma jäin tõsiselt mõtisklema kogetu kummalisuse üle. Peaaegu kohe pärast seda, kui taevane sõnumitooja oli minu juurest kolmandat korda lahkunud, kires kukk, ja ma avastasin, et koidab päev, nii et meie vestlused pidid olema kestnud terve selle öö.

Veidi aja pärast tõusin ma oma voodist ja läksin nagu tavaliselt tegema vajalikke igapäevatöid, kuid püüdes töötada nagu harilikult, leidsin end olevat niivõrd kurnatud, et mu jõuvarud olid täiesti otsas. Minu isa, kes koos minuga töötas, märkas,

et minuga on midagi korrast ära ja käskis mul koju minna. Ma hakkasin maja poole minema, kuid üritades ronida üle põldu piirava aia, rauges mu jõud täiesti ja ma langesin abituna maha ning olin mõnda aega täiesti oimetu.



Moroni tuli nelja aasta jooksul igal aastal ühel korral ja andis noorele prohvetile uusi juhiseid. Pärast neid nelja aastat sai Joseph plaadid kätte ja hakkas tõlkima Mormoni Raamatut.

Esimene asi, mida ma mäletan, oli hääl, mis minuga rääkis, hüüdes mind nimepidi. Ma vaatasin üles ja nägin minu pea kohal seismas sama sõnumitoojat, ümbritsetuna valgusest nagu varengi. Ta kordas jälle kõike, mida ta mulle eelmise öö jooksul oli öelnud ja käskis mul minna oma isa juurde ja rääkida temale nägemusest ning käskudest, mis ma olin saanud.

Ma kuuletusin, ma läksin tagasi põllule oma isa juurde ja kandsin talle ette kogu loo. Ta vastas mulle, et see on Jumalast ja käskis mul minna ja teha, nagu sõnumitooja

oli käskinud. Ma lahkusin põllult ja läksin kohta, kuhu sõnumitooja ütluse järgi olid plaadid hoiule pandud. Sinna saabudes tundsin ma selle paiga otsekohe ära, kuna nägemus sellest oli olnud niivõrd selge.

Pühad ülesthendused

Manchesteri küla ligidal Ontario maakonnas New Yorgi osariigis USAs on üks üsna suur kungas, selle ümbruskonna kõrgeim. Selle künka läänepoolsel küljel, mitte kaugel tipust, üsna suure kivi all, lebasid kivikasti hoiule pandud plaadid. See kivi oli pealt kumer, keskelt paksem ning äärte suunas õhenev, nii et selle keskmine osa oli maapinnal näha, kuid äär oli ümberringi kaetud mullaga.

Eemaldanud mulla, hankisin ma kangi, mille ma asetasin kivi ääre alla ja tõstsin selle vähese jõupingutusega üles. Ma vaatasin sisse ja nägin seal tõesti plaate, Uurimit ja Tummimit ning rinnakilpi, nagu sõnumitooja oli öelnud. Kast, milles need lebasid, oli tehtud mingisuguse tsemendiga ühendatud kividest. Kasti põhjas olid diagonaalselt asetatud kaks kivi ja nendel lebasid plaadid ning teised kaasas olevad esemed.

Ma üritasin neid välja võtta, kuid sõnumitooja keelas mind ja teatas mulle jälle, et aeg nende esile toomiseks ei ole veel saabunud ega tule enne nelja aastat, alates sellest hetkest. Ta ütles mulle, et ma pean tulema sellesse kohta täpselt ühe aasta pärast ja et tema kohtub seal minuga, ning et ma pean seda tegema igal aastal, kuni saabub aeg plaatide kättesaamiseks.

Saadud käsu kohaselt läksin ma iga aasta möödudes sinna tagasi ja iga kord kohtasin ma seal sedasama sõnumitoojat

ning igal meie vestlusel sain ma temalt juhtnööre ning teadmisi selle kohta, mida Issand teha kavatseb ja kuidas ning mil viisil pidi viimastel päevadel juhutama tema kuningriiki.

*Selle künka
läänepoolsel
küljel, tipust
mitte kaugel,
üsn suure
kivi all, lebasid
kivikasti
hoiule pandud
plaadid.*

Kuna mu isa majanduslik olukord oli väga kehv, tuli meil oma kätega tööd teha kas päevatöelistena või siis mõnel muul viisil, kui selleks võimalus avanes. Mõnikord elasime me kodus, mõnikord võõrsil, ning pidevalt töötades suutsime kindlustada endile rahuldava äraelamise.

Joseph tegi mitmeid töid ja kindlustas oma perele piisava äraelamise. 1825. aastal võttis ta vastu töö Chenango maakonnas New Yorgi osariigis USAs. Seal kohtas ta Emma Hale'i, kellega abiellus 18. jaanuaril 1827.

Lõpuks saabus aeg plaatide, Uurimi ja Tummimi ning rinnakilbi saamiseks. Septembrikuu kahekümne teisel päeval tuhande kaheksasaja kahekümne seitsmendal aastal läksin ma nagu tavaliselt pärast aasta möödumist kohta, kuhu need asjad hoiule olid pandud. Sama taevane sõnumitooja loovutas need minule korraldusega, et ma vastutan nende eest ja kui ma need hooletusest või oma lohakusest kaotan, siis lõigatakse mind ära; aga kui ma teen kõik, mis minu võimuses, et neid säilitada, kuni tema, sõnumitooja, taas nendele järele tuleb, siis on need kaitstud.

Peagi sain ma teada põhjuse, miks ma olin saanud sellised ranged korraldused nende plaatide kaitsmiseks ning miks

sõnumitooja oli öelnud, et kui ma olen lõpetanud selle, mida minu käest nõutakse, tuleb tema neile järele. Niipea, kui saadi teada, et need minul on, hakati tegema kõige pingutustnõudvamaid ponnistusi, et neid minult kätte saada. Sellel eesmärgil võeti abiks iga kavalus, mida vaid välja mõelda suudeti. Tagakiusamine muutus kibedamaks ja ägedamaks kui varem ja rahvahulgad olid pidevas valvelolekus, et neid võimaluse korral minult kätte saada. Kuid tänu Jumala tarkusele jäid need ohutult minu kätte, kuni ma olin nende abil teostanud selle, mida minu käest nõuti. Kui sõnumitooja vastavalt kokkuleppele neile järele tuli, loovutasin ma need temale ja need on tema valduses kuni tänaseni, mis on maikuu teine päev tuhande kaheksasaja kolmekümne kaheksandal aastal. ...

Aprillikuu 5. päeval 1829 tuli minu majja Oliver Cowdery, keda ma polnud enne seda kunagi näinud. Ta ütles mulle, et kuna ta oli olnud õpetaja minu isa elukoha läheduses asuvas koolis ja mu isa oli üks neist, kes oli saatnud oma lapsi sinna kooli, siis oli ta mõnda aega elanud ja olnud kostil minu isa majas ning tema sealoleku ajal jutustasid kodused talle, kuidas ma olin plaadid saanud, ja seetõttu oli ta tulnud minu juurde selle asja kohta järele uurima.

Kaks päeva pärast härra Cowdery saabumist (see on 7. aprillil) alustasin ma Mormoni Raamatu tõlkimisega ja tema hakkas mulle kirjutajaks.

1829. aasta aprillis hakkas Joseph Smith koos Oliver Cowderyga, kes abistas kirjutajana, tõlkima Mormoni Raamatut Jumala anni ja väe läbi. Kui Joseph oli lõpetanud, said võimaluse kuldplaate näha ka mõned teised inimesed. Need tunnistajad on oma tunnistused

samuti üles kirjutanud, sest “kahe ja kolme tunnistaja suu läbi tehakse iga asi kindlaks” (2 korintlastele 13:1).

Preesterlus taastatakse

Me jätkasime üha tõlkimistööd, kui järgmisel kuul (maikuu 1829) läksime me ühel päeval metsa palvetama ja Issanda käest küsima ristimise kohta pattude andekssaamiseks, mida oli mainitud plaatide tõlkes. Olles nõnda palvetamas ja Issanda poole hüüdmäs, laskus taevast valguspilves sõnumitooja, ja pannud käed meie peale, pühitses ta meid preesterlusse, öeldes:

“Teile, minu kaasteenijad, annan ma Messia nimel Aaroni Preesterluse, mis sisaldab inglite teenimise ja meeleparanduse



Joseph Smith ja Oliver Cowdery said Aaroni Preesterluse käte peale panemise läbi Ristija Johanneselt 15. mail 1829.



Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kirik asutati 6. aprillil 1830 Peter Whitmer seeniori kodus. Ligi 60 inimest olid tunnistajaks, kui 6 meest täitsid New Yorgi osariigi poolt ettenähtud formaalsused, et asutada uus usuline ühendus.

evangeeliumi ning vee alla kastmise teel pattude andekssaamiseks sooritatava ristimise võtmeid, ja seda ei võeta enam kunagi maa pealt ära kuni Leevi pojad ohverdavad taas ohvrianni Issandale õigsuses.”

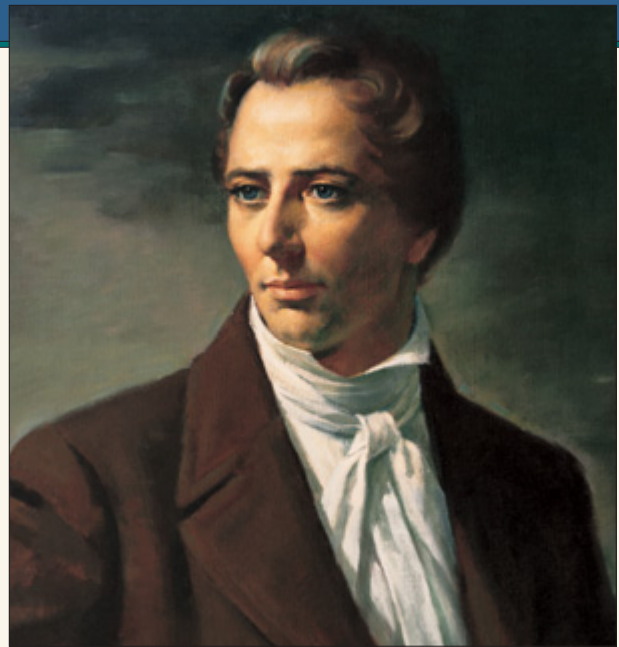
Ta ütles, et Aaroni Preesterlusel ei ole võimu käte peale panemiseks, et anda Püha Vaimu andi, kuid see võim antakse meile hiljem. Ta käskis meil minna ja ristida endid ning juhendas meid, et mina pean ristima Oliver Cowdery ning seejärel peab tema ristima minu.

Vastavalt sellele me läksime ja saime ristitud. Kõigepealt ristasin mina teda ning seejärel tema mind – pärast seda panin mina oma käed tema pea peale ja pühitsesin ta Aaroni Preesterlusse ning seejärel pani tema oma käed minu pea peale ja pühitses minu samasse preesterlusse – sest nii meil kästi teha.

Sõnumitooja, kes meid külastanud oli ja kes andis meile selle preesterluse, ütles, et tema nimi on Johannes, seesama, keda Uues Testamendis kutsutakse Ristija Johanneseks, ja et ta tegutses Peetruse, Jakoobuse ja Johannese juhatusel, kelle valduses on Melkisedeki Preesterluse

võtmed. Ta ütles, et see preesterlus antakse meile omal ajal ja et mind peab siis kutsutama Kiriku esimeseks vanemaks ja teda (Oliver Cowderyt) teiseks. Meie ristimine ja preesterlusse pühitsemine selle sõnumitooja käe all leidis aset maikuu viieteistkümnendal päeval 1829. aastal.

Kohe ristimise järel, veest tõusnutena, kogesime me võimsaid ja suurepäraseid õnnistusi meie Taevaselt Isalt. Vaevalt olin ma ristinud Oliver Cowdery, kui Püha Vaim langes tema peale ja ta tõusis püsti ning kuulutas prohvetlikult paljusid asju, mis pidid varsti sündima. Ja taas – pärast seda, kui ta ristis minu, sain ka mina prohvetliku kuulutamise vaimu, ja püsti tõustes kuulutasin prohvetlikult selle Kiriku kasvamist ja palju teisi asju, mis puudutavad Kirikut ning seda inimlaste põlvkonda. Me olime täidetud Püha Vaimuga ja me



rõõmustasime oma Jumala üle, kes on meie pääste.

See on Joseph Smithi lihtne, vahetu tunnistus, mis jutustab mõnedest sündmustest, mis viisid evangeeliumi taastamiseni ja Viimse Aja Pühade Jeesuse Kristuse Kiriku asutamiseni.

Et saada täielikumat ülevaadet Joseph Smithi loost, vaata “Joseph Smith – Ajalugu” Kallihinnalises Pärlis või History of the Church, 1. kd, lk-d 2–79.



Mormoni Raamatut, mis trükiti esimest korda 1830. aastal, on praegu antud välja üle maailma rohkem kui 80 keeles.